

[Poul Sørensen.]

minister, som efter vor mening ikke indeholdt tilbundsgående oplysninger om, hvorledes ministeren i fremtiden agter at disponere på det område, som han beskæftigede sig med i redegørelsen, føler vi os nødsaget til atter at påkalde ministerens interesse for denne sag.

Som alle her i landet har vi selvfølgelig med stor bekymring fulgt den beskæftigelsesmæssige udvikling i det sidste halvandet år. Det er klart for enhver, at vi i dag står med mangfoldige arbejdsløse, og ikke mindst blandt de ufaglærte, arbejdsmændene, er arbejdsløshedstallet stadig stigende; vi står vel nu med en arbejdsløshed blandt de ufaglærte på 40 000, måske op imod 50 000 mand. Vi er altså i lige så høj grad som alle andre fulde af bekymringer over situationen med hensyn til beskæftigelsen, og vi har da også gang på gang — det vil jeg gerne understrege ved denne lejlighed — under behandlingen af den sidste tids lovforslag forsøgt at give regeringen gode råd med henblik på en bedre tilrettelæggelse af arbejdet her i landet, så beskæftigelsen kan fremmes.

Når jeg har følt mig foranlediget til på mit partis vegne atter at bringe denne sag frem, skyldes det, at det kun var et halvt svar, tinget og offentligheden fik gennem ministerens redegørelse. Man har indrettet reglerne om vejfondstilsbud på den måde — og det kan vel i høj grad betvivles, om denne form er rigtig — at selve beskæftigelsesforanstaltningerne behandles af arbejdsministeriet, og arbejdsministeren henter så et eller andet antal millioner kroner i finansudvalget for at bistå det offentlige med at skaffe flere arbejdssteder. Jeg skal ikke med den korte taletid, jeg har, fordybe mig i dette problem. Jeg vil dog gerne slå fast, som vi ofte har gjort det her i tinget, at hver gang man prøver at undersøge problemerne, viser det sig, hvor ringe en mulighed det offentlige i virkeligheden har for at skaffe nye arbejdssteder. Hvis man undersøger, hvor store midler der skal bringes til veje for at få blot et beskedent antal arbejdere beskæftiget ved hjælp af foranstaltninger via arbejdsministeriet, viser det sig beklageligvis, at der i forhold til midlernes størrelse kun kan gøres såre lidt fra statsmagtens side. Vi må vist erkende,

at det er ikke på den måde, man skal komme de arbejdsledige her i landet til hjælp, og vi ser jo klart, at det er de, om jeg så må sige, mere socialt betonedede arbejder, der går via arbejdsministeriet.

Nu har det i løbet af det sidste par måneder vist sig, at den overordentlig frie stilling, den højtærede minister for offentlige arbejder har på visse områder — og her tænker jeg naturligvis først og fremmest på ministerens frihed til at disponere over vejfondens midler — er blevet anvendt på en måde, som vi ikke kan godkende, og som vi i hvert fald gerne vil have lagt frem til offentlig beskuelse i højere grad, end det hidtil har været tilfældet. Jeg henviser til ministerens tidligere udtalelser om, hvor svært det er for det offentlige at skaffe flere arbejdssteder, og jeg vil i denne forbindelse gerne sige, at hvis det er meningen, at den højtærede minister vil anvende de meget store millionbeløb, han disponerer over, til uden at redegøre derfor — det er ministeren ikke forpligtet til, men det ville måske være rimeligt, hvis han alligevel gjorde det — at iværksætte ekstraordinære beskæftigelsesforanstaltninger på en overordentlig fordyrende måde, tror jeg, at ikke alene de motorkørende, som ifølge den lovgivning, de er underkastet, skal skaffe disse midler til veje, men hele samfundet i allerhøjeste grad vil være interesseret i at følge med på dette område og få disse problemer mere klart belyst, end det hidtil har været tilfældet.

Den højtærede minister for offentlige arbejder har knæsat princippet om hakke, skovl og spade ved efterhånden på adskillige områder at have indført håndlæsning ved jordarbejder. I sin redegørelse oplyser ministeren, at han har besluttet at lade den nye klausul gælde ved 61 jordarbejder, medens kravet ikke er stillet ved 28 arbejder. Disse tal kan jo være interessante nok, men man kunne have lyst til at spørge: vil den højtærede minister ikke oplyse os om, hvad disse arbejder dækker? Med den spændvidde, der er mellem økonomisk og beskæftigelsesmæssigt små arbejder og de arbejder, der kræver de store millionbeløb, er det ikke nok for offentligheden at få at vide, at det drejer sig om 61 arbejder. Jeg spørger altså ministeren, om han ikke kan klargøre for os, hvad den nye klausul, mini-